

[Lütken.]

arbejdskraft. Men for at det kun skal koste lidt arbejdskraft, må man have sat bremse på dér, hvor der er det store personaleforbrug, og det er på posthusene. Vi kender alle sammen situationen. Den er tidsspildende, og den kræver en masse mennesker. Vi skal alle stå i nogle lange køer omkring den tid, hvor vi får vore lønninger, med 7 eller 10 eller 15 giroblanketter i hænderne, som skal tælles op, tælles efter osv. osv. Vi har sikkert alle sammen ind imellem været irriterede over, at det gik så langsommeligt. Det er da også givet, at det er en stor belastning for postvæsenet.

Hvorfor skal man forhindre en offentlig institution, som har mulighederne for det, i at rationalisere? Det, man fra borgerlig side ønsker, er faktisk, at det offentlige skal være forpligtet til at bevare alt det, der er dyrt og kostbart, alt det, der personalemæssigt er krævende, og for guds skyld må man ikke begynde at rationalisere, hvis man på den måde kan påføre det meget hellige, private erhvervsliv bare den allermindste form for konkurrence.

Det må være rimeligt og fornuftigt, at det offentlige benytter den moderne teknik, når det har den. Det må være fornuftigt, at man søger at udbrede girosystemet så meget som overhovedet muligt, og derfor er jeg selvfølgelig ikke ganske tilfreds med det lovforslag, som her foreligger, for her er jo kun tale om at udvide det til en relativt begrænset kreds. Herved opnår vi ikke det ønskelige, nemlig at girosystemet bliver virkelig udbredt, således at vi kan spare endnu mere af vor tid og arbejdskraft. Vi så meget gerne, at det ikke kun var de offentligt ansatte, der kunne opnå et lønlån. Vi så meget gerne, at også alle andre borgere i samfundet kunne opnå det mod at have penge stående på samme vilkår, som bankerne har. Jeg synes, at det er mærkeligt, at man fra borgerlig side er så ophidset over det. Det betyder jo simpelt hen, at de ressourcer, det offentlige har, og som det er nødt til at have af hensyn til borgerne — for man er nødt til at have et

postvæsen, man er nødt til at opretholde postkontorerne — bliver betydelig bedre udnyttet, hvis man får gennemført et giro-ringssystem, som omfatter langt større dele af befolkningen.

Den socialdemokratiske ordfører, hr. Hans Lund, nævnte de tal, som også står i bemærkningerne til lovforslaget, og som viser, at man i Danmark er meget langt tilbage med hensyn til at benytte girosystemet. Det er uheldigt, for girosystemet er, hvad man også er klar over fra borgerlig side, et særdeles praktisk system. Men det er lige så klart, at det er meget vanskeligt at få det udvidet på et tidspunkt, hvor bankerne er så langt fremme med deres lønkontosystem, at de, om jeg så må sige, har bundet lønmodtagerne til sig i ikke ringe omfang og i og for sig ikke altid til udelte glæde for lønmodtagerne. Bankerne gør jo det, der passer dem, og det, der passer deres forretninger. Bankerne er ikke nogle foretagender, som arbejder udelukkende til service for os alle. De ser på deres interesser. Vi har i frisk erindring, hvorledes den ene koncentration af banker er sket efter den anden, hvorledes de små banker er blevet ædt af hovedbankerne. Det helt friske eksempel på et forsøg, der dog mislykkedes, var Privatbankens forsøg i Nordjylland på uden videre at opkøbe kunderne.

Jeg tror ikke, der er nogen som helst betænkeligheder ved, at disse banker, som koncentrerer mere og mere, og hvor konkurrencen derfor formentlig må forventes at blive mindre og mindre, bliver udsat for en ganske rimelig konkurrence fra det offentlige side. Jeg kan ikke se, at der hverken er socialisme eller noget som helst andet i det. Der er simpelt hen almindelig sund fornuft, som siger, at når det offentlige har de tekniske muligheder og personalet til det, skal det benytte disse muligheder, når det tjener befolkningens vel, dvs. når det er praktisk og nemmere for befolkningen end efter et system, hvor det ikke bliver gennemført.

Jeg ser langt hellere, at lønmodtagerne har muligheder for at gå til en postgirobank,